

6. STUDIJA

POSREDNIK POMIRENJA DAVIDOV SIN I DAVIDOV GOSPODIN

Kako Davidov Sin—Josipovo Rodoslovlje kroz Salamuna—Marijino Rodoslovlje kroz Natana—Unizi Ponosne, Uzvisi Ponizne—Od kud Kristu Titula da je Davidov Gospodin—Kako je On bio i Davidov Korijen i Mladica—Značenje Njegove Titule, „Otac Vječni“—Kako je to Zaslužio i kako će biti Primjenjivo—Tko su Kristova Djeca—Crkva Njegova „braća“—Djeca Božja i Otac našeg Gospodina Isusa Krista.

„Upita ih Isus: "Što mislite o Kristu? Čiji je on sin?" Kažu mu: "Davidov. A on će njima: "Kako ga onda David u Duhu [pod nadahnućem] naziva Gospodinom, kad veli: Reče Gospod [Jehova] Gospodinu [*adon*, gospodar, vladar] mojemu: `Sjedi mi zdesna dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim?` Ako ga dakle David naziva Gospodinom [*adon*, gospodar], kako mu je sin?“ (Mat. 22:42-45)

PRIJE SVEGA bi trebalo primijetiti kako se diskusija o ovom pitanju ne odnosi na predpostojanje našeg Gospodina, nego samo na njegov odnos prema ljudskoj obitelji. On je postao povezan sa ljudskom obitelji, kao što smo vidjeli, uzevši našu prirodu, kroz svoju majku Mariju. Marijino rodoslovlje, koje prati Luka, vodi natrag do Davida, kroz njegovog sina Natana (Luka 3:31*), dok Josipovo rodoslovlje, kako ga je dao Matej, također vodi natrag na Davida, kroz njegovog sina, Salamuna.

*Josip je ovdje nazvan „Sinom Helijevim,“ naime sinom Elija, Marijinog oca, po braku, ili zakonski; ili kao što bi smo mi rekli Elijev zet. Isus je po rođenju bio Jakovljen sin, kao što je izneseno u Mat. 1:16.

(Mat. 1:6,16) Budući je Josip prihvatio Mariju kao svoju ženu, i usvojio Isusa, njenog sina, kao da mu je bio vlastiti sin, to bi usvojenje dalo Isusu pravo da se računa u Josipovo rodoslovlje; međutim takvo vraćanje na Davidovu obitelj nije bilo nužno, zato što je, kao što smo vidjeli, njegova majka također došla od Davida, ali drugom linijom.

Međutim, trebalo bi primijetiti da polaganje prava od strane našeg Gospodina na prijestolje Izraela ne počiva na odnosu njegove majke s Josipom, kao što su neki zaključili. Baš naprotiv, da je on bio Josipov sin, bio bi uskraćen od bilo kakvog očinskog prava na Davidov prijestol, zato što, iako su Davidovi nasljednici u kraljevstvu došli kroz liniju njegovog sina Salamuna, a ne kroz Natanovu liniju, ipak izvjesni biblijski tekstovi jasno ističu da veliki nasljednik Davidovog prijestolja treba doći ne kroz kraljevsku liniju Salamuna. Pokažemo li to, to će biti djelotvoran odgovor tvrdnjama nekih, da je naš Gospodin morao biti Josipov sin, isto tako kao i Marijin. Ispitajmo stoga pažljivo tu stvar.

Božanska izjava, jasno iznešena, bila je, da nedvojbena i neupitno veliki nasljednik prijestolja svijeta, veliki kralj Izraela, treba doći iz Davidove linije. Kao drugo, bilo je također objavljeno da će on doći po Salamunovoj liniji, vladajuće obitelji, jedino pod izvjesnim uvjetima. Ako ti uvjeti budu bili zadovoljeni, on bi došao iz te linije; ako ti uvjeti ne bi bili ispunjeni, on bi došao iz neke druge linije, ali u svakom slučaju kroz Davidovu liniju i biti i Davidov sin i Davidov Gospodin.

Zapazite Biblijsku izjavu:

„Prisegnu Gospod Davidu prisegu vjernosti, od koje ne odstupa: "Od poroda tvojega posadit ću jednoga na prijestolje tvoje. *Ako sinovi tvoji* ušćuvaju zavjet moj i svjedočanstva moja, što ću ih naučiti, onda će i *sinovi njihovi* dovijeka sjediti na prijestolju tvojemu!" (Ps. 132:11,12)

„Tako je između mojih sinova, jer mi je mnogo sinova dao Jahve, izabrao moga sina Salomona da sjedi na prijestolju Jahvina kraljevstva nad Izraelom. I rekao mi je: `Tvoj sin

Salomon sagradit će meni Dom i moja predvorja; jer sam njega izabrao sebi za sina i ja ću mu biti otac. Utvrdit ću njegovo kraljevstvo zauvijek *ako bude postojano vršio* moje zapovijedi i moje zakone kao danas.“ (1. Ljet. 28:5-7)

„Ako sinovi tvoji budu pazili na svome putu, vjerno hodeći preda mnom, svim srcem svojim i svom dušom svojom, uvijek će [neće biti odsječen od tebe, sa prijestolja—*margin*a] jedan od njih sjediti na prijestolju Izraelovu.“ (1. Kralj. 2:4)

Obećanje Mesijanskog Kraljevstva u Salamunovoj liniji, i u liniji njegovog potomstva po tijelu, je tako jasno i specifično bilo *uvjetovano*, zavisno o izvjesnoj vjernosti Gospodinu; i po svim pravilima tumačenja jezika, posljedica toga je da bi nevjernost Gospodinu zasigurno zabranila potomstvu Salamuna i njegovoj liniji prijestolje Izraela, u odnosu na Mesijansko Kraljevstvo, prema tijelu. Stoga se javlja pitanje, Da li su Salamun i njegovi nasljednici na Izraelskom prijestolju „pazili na svome putu, vjerno hodeći preda mnom [Bogom] u istini, svim srcem svojim i svom dušom svojom?“ Ako nisu, onda im je bilo zabranjeno da budu linijom predaka Mesije, po tijelu.

Moramo pogledati Sveto Pismo kako bi smo utvrdili odgovor na to pitanje. Tamo nepogrešivo utvrđujemo da Salamun i njegova linija nisu uspjeli hoditi po božanskim propisima. Stoga mi sa sigurnošću znamo da je ta linija bila odsječena i napuštena da ne bude Mesijanskom linijom, i da ona mora doći kroz drugu liniju predaka, od Davida. Poslušajte riječ Gospodinovu:

„A ti, sine moj Salomone, poznaj Boga, svoga oca, i služi mu čitavim srcem i spremnom dušom, jer Jahve ispituje sva srca i zna sve misli i namjere; ako ga budeš tražio, dat će ti se da ga nađeš; ako li ga ostaviš, odbacit će te zauvijek.“ (1. Ljet. 28:9)

„Jahve se razgnjevi na Salomona jer je okrenuo srce svoje od Jahve, Boga Izraelova, koji mu se bio dvaput javio i koji mu je baš tada zabranio štovati druge bogove, ali on nije održao te zapovijedi. Tada Jahve reče Salomonu: "Kada je tako s tobom te ne držiš moga Saveza i naredaba koje sam ti dao, ja ću

sigurno oduzeti od tebe kraljevstvo i dat ću ga jednom od tvojih slugu. Ali neću to učiniti za tvoga života, zbog oca tvoga Davida; uzet ću ga iz ruke tvoga sina. Ipak neću od njega uzeti svega kraljevstva: ostavit ću jedno pleme tvome sinu, zbog sluge mogega Davida, zbog Jeruzalema koji izabrah.“ (1. Kralj. 11:9-13)

U skladu s time, izvještaj govori da se je deset plemena bilo odcijepilo od Salamunove linije, odmah nakon Salamunove smrti—deset od plemena nikada nisu priznali vjernost Rehoboamu, Salamunovom sinu i nasljedniku. Ali poslušajmo riječ Gospodinovu što se tiče plemena Jude, i njegovog pratioca Benjamina, koji su još neko vrijeme ostali odani Salamunovoj liniji, i tako su očigledno bili povezani sa obećanim prototipom Kraljevstva, i Mesijom, velikim Kraljem. Posljednja tri kralja iz Salamunove linije koji su sjedili na njegovom prijestolju bili su Jehojakim, njegov sin Jehojahin (također nazvan Jekonija i Konija), i Sidkija, Jehojakimov brat. Označimo proročanstvo Gospodinove riječi protiv tih ljudi, i njegovo jamstvo da nijedan od njegovih potomaka ne bi trebao ponovno sjediti na prijestolju Kraljevstva Gospodinovog— stvarnog ili u tipu. Mi čitamo:

„Života mi moga—riječ je Jahvina—kad bi Konija, sin Jojakimov, kralj judejski, bio pečatnjak na mojoj desnici, ja bih ga strgao s prsta... Ta zar je taj čovjek Konija sud prezren, razbijen? Il' posuda što nikom se ne sviđa? Zašto bjehu protjerani on i potomstvo, prognani u zemlju koja im je posve neznana? Zemljo, zemljo, zemljo, poslušaj riječ Jahvinu. Ovako govori Jahve: "Upišite za ovoga čovjeka: `Bez djece. Život mu se nije posrećio. Nitko od potomstva njegova neće sjesti na prijesto Davidov ni vladati Judejom.` (Jer. 22:24-30)

„Zato ovako govori Jahve protiv Jojakima, kralja judejskoga: `On neće imati potomka da sjedne na prijestolje Davidovo.“ (Jer. 36:30)

Što se tiče Sidkije mi čitamo:

„A tebi, nečasni i bezbožnički kneže izraelski, tebi dođe dan i čas posljednjega zločina.` Ovako govori Jahve Gospod: `Skin

mitru s glave i odloži kraljevski vijenac! Jer sve se mijenja: tko bi dolje, bit će uzvišen, a tko bi gore, bit će ponižen. Ruševine, ruševine, ruševine će postaviti kakvih nije bilo, dok ne dođe onaj koji ima suditi, jer ja ću mu predati sud.` (Ezek. 21:25-27)

Ovdje je objavljeno potpuno svrgavanje Salamunske linije: to je bila linija koja je bila uzvišena, i koja je od tada trebala biti ponižena, dok je ponižena ili neprimjetna Natanova linija, koja nikada nije imala nikakve pretenzije na prijestolje, imala biti uzvišena u pravo vrijeme u svom predstavniku, Mesiji, kojeg je rodila Marija, po tijelu.

Tko može tražiti jasnije svjedočanstvo od ovoga, da se Mesiju nije trebalo očekivati kroz Salamunovu liniju—budući su sva prava i zahtjevi te linije, pod božanskim obećanjima i uvjetima, bila izgubljena zloćom i pobunom protiv Boga? Tako se tvrdnja da je naš Gospodin morao biti Josipov sin, i tako naslijediti prava i zahtjeve kroz Josipa, pokazala potpuno lažnom, jer nijedan čovjek iz te linije nikada neće sjediti na prijestolju Gospodinovom.

Ta promjena kraljevstva sa Salamunove grane na drugu granu doma Davidova bila je jasno prorečena u drugim biblijskim tekstovima, kao što čitamo, „Evo dolaze dani—riječ je Jahvina—*podi i u Davidu* IZDANAK PRAVEDNI. On će vladati kao kralj i biti mudar i činit će pravo i pravicu u zemlji. U njegove će dane Judeja biti spašena i Izrael će živjeti spokojno. I evo imena kojim će ga nazivati: `Jahve, Pravda naša.` (Jer. 23:6—Vidi *Youngov prijevod*.)

Marija, Isusova majka, čini se da je uhvatila tu ispravnu misao, ili inače ne bi bila potaknuta govoriti proročanski Svetim Duhom, kada je dala izjavu iznimne pjesme zahvalnosti koju je citirao Luka (1:46-55): „Iskaza snagu mišice svoje, rasprši oholice umišljene. *Silne zbací s prijestolja, a uzvisí neznatne.* Gladne napuni dobrima, a bogate otpusti prazne.“ Ovdje je omiljena obitelj Salamunove linije stavljena nasuprot poniznije obitelji Natanove linije. Vijenac i kruna bili su skinuti sa Sidkije i

sa Salamunove linije, kako bi bili dani onome čije je pravo—Pravednom Izdanku iz Davidskog korijenja.

Vidjeli smo kako je naš Gospodin grana, ili potomak ili sin Davidov, i linija kroz koju se ispravno može pratiti rodoslovlje, i time potpunu usklađenost Svetog Pisma: pogledajmo sada u kojem je pogledu on bio Davidov Gospodin. Kako Isus može biti i Davidov Sin i Gospodin?

Mi odgovaramo da on nije Davidov Gospodin zbog bilo čega što je on bio kao duhovno biće prije nego je „postao tijelom,“ i prebivao među nama—ništa više nego što je bio Davidova Grana ili Sin u svom predljudskom postojanju. Naš je Gospodin *postao* Davidov Gospodin ili nadređeni, isto tako kao i „Gospodin svih“ (Djela 10:36), zbog velikog djela koje je on ostvario kao Posrednik Pomirenja. „Ta Krist *zato* umrije i oživje *da gospodar bude* i mrtvima i živima.“ (Rim. 14:9)

Istina, Logos s pravom može biti nazvan Gospodinom, uzvišenim u autoritetu, kao što je nazvan i Bogom, moćnim ili utjecajnim.* Slično tome čovjek Krist Isus, mogao je s pravom prije svoje smrti biti nazvan Gospodinom, i tako su mu se učenici i obraćali, kao što čitamo, „Vi me zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite jer to i jesam!“ (Ivan 13:13) Kao posebnom glasniku Saveza, kojega je Otac posvetio i poslao u svijet da otkupi svijet, i kojemu je Otac iskazao čast na svaki način, svjedočeći, „Ovo je moj ljubljani Sin, u njemu sam potpuno zadovoljan“—bilo je nadasve ispravno da ga svi koji gledaju njegovu slavu, kao slavu Jedinorođenog od Oca, punog milosti i istine, poštuju, slušaju, budu mu poslušni, i štiju ga—poklone mu se—kao Očevom predstavniku. Međutim kao što je naznačeno od Apostola u gore

*Treba imati na umu da mi sada ne raspravljamo o riječi „Jehova,“ koja je toliko često prevedena s „Gospodin“ u Starom Zavjetu. Mi raspravljamo o drugim riječima prevedenima sa „Gospodin“ kao u gore citiranom tekstu. „GOSPOD [Jehova] je rekao *Gospodinu* [adon—gospodar] mome: Sjedi mi zdesna,“ itd.

citiranom tekstu, postoji *osobit* i različiti smisao na koji je naš Gospodin Isus *postao* Gospodinom ili Gospodarem zahvaljujući svojoj smrti i uskrsnućem.

Ovaj naročiti smisao u kojem je uskrsnuli Krist bio „Gospodin sviju“—„Gospodar živih i mrtvih“—nužno je povezan sa njegovim velikim djelom kao Posrednika Pomirenja. Upravo je iz tog razloga on i postao čovjekom. Ljudski rod u svom pokvarenom stanju, „prodano pod grijeh“ kroz neposlušnost Oca Adama, bilo je bespomoćno pod vlašću Grijeha i smrtne osude: i njihovo oslobođenje iz tih zala, u skladu sa božanskim zakonom, zahtijevalo je da kazna koju je Adam doveo na svoju obitelj treba biti u potpunosti plaćena. Zahtijevalo se je da rasa bude *kupljena od* grijeha, i Krist je postao njenim kupcem, njenim vlasnikom—„Gospodinom sviju.“ Upravo je zbog toga on napustio slavu svog predljudskog postojanja, i postao *ovjek* Krist Isus. I Biblijska je izjava da je on „dao sebe kao otkupninu“—*kupovnu cijenu*—za rasu osuđenu u Adamu. Tako je cijeli svijet bio „*kupljen* skupo, dragocjenom krvlju[životom] Kristovom.“

Premda je po tome što je *kupio rasu*, on, u očima Pravde postao njenim *vlasnikom*, njenim *gospodarem*, „Gospodinom sviju,“ on nije kupio rasu u svrhu porobljavanja, nego baš iz obrnutog razloga oslobađanja od grijeha i smrti sviju koji će prihvatiti milostivi Božji dar kroz njega. I sam cilj uspostave Mesijanskog Kraljevstva je da kroz njega ljudskoj obitelji mogu biti darovani prava i prednosti sinova Božjih—koji su bili izgubljeni u Edenu, otkupljeni, kupljeni skupo, na Kalvariji. Da bi stekao to *pravo da oslobodi* čovjeka naš je Otkupitelj postao kupcem, vlasnikom, Gospodinom sviju. Tako je sa svojom smrću Mesija postao Davidovim Gospodinom, zato što je David bio član rase koju je on kupio sa svojom dragocjenom krvlju.

„Korijen i Izdanak Davidov“

(Otkr. 22:16)

Veliki dio iste misli predstavljen je u ovim riječima našeg

Gospodina Crkvi. Po tijelu, naš je Gospodin Isus bio, kroz svoju majku, sin, grana, izdanak ili potomak Davidov. Žrtvom svog neokaljanog života on je postao „korijenom“ Davidovim isto tako kao i Gospodinom: jer misao koja je sugerirana riječju „korijen“ razlikuju se donekle od one koja je sadržana u riječi „Gospodin.“ „Korijen“ Davidov označava *porijeklo*, izvor života i razvoj Davida.

Sveto Pismo objavljuje da je David bio „*izdanak*“ Jišajev:“ njegov je otac prema tome bio njegov korijen, po prirodnom rodoslovlju. Kada je i kako Krist postao Davidovim korijenom ili ocem? Mi odgovaramo, Ne prije nego što je „postao tijelom“—naime kada je postao tijelom, kao čovjek Isus, on je postao povezan sa Adamovom rasom preko svoje majke. (Hebr. 2:14-18) I kroz taj odnos sa rasom i Davidom on je bio „izdanak,“ ne „korijen.“ Kako je i kada postao „korijenom“? Mi odgovaramo, na isti način i u isto vrijeme kad je postao Davidovim Gospodinom: *posredstvom* svoje smrti, s kojom je kupio *životna* prava Adama i cijele njegove rase, uključujući i Davidova; bilo je to *vrijeme* kada je bio podignut iz mrtvih, Adamov Otkupitelj, Otkupitelj rase i stoga Davidov Otkupitelj.

Prema tome niti predljudski *Logos* niti još kao čovjek Isus nije bio Davidovim Gospodinom i Davidovim Korijenom; nego uskrsnuli Mesija. Kada je David u duhu [naime govoreći pod proročanskim duhom ili utjecajem] nazvao Isusa Gospodinom, govoreći, „Jehova je rekao Gospodinu [Isusu] mojemu: Sjedi meni zdesna,“ itd., ukazivanje nije bilo na žrtvujućeg, „čovjeka Krista Isusa,“ koji još nije bio završio svoju žrtvu, nego na pobjednika Isusa, Gospodara života i slave, „prvorodenca od mrtvih i Kneza kraljeva zemaljskih.“ (Otkr. 1:5) O tome je Petar bio rekao, „Njega je Bog uskrsnuo treći dan...On je Gospodin sviju.“ (Djela 10:36,40) O tome je također Pavao objavio da će se on kod svog drugog dolaska pokazati kao „Kralj kraljeva i Gospodar gospodara.“* (1. Tim. 6:15)

*Vidi stranicu 78

„Drugi Adam“

Prvi „korižen“ ili otac ljudske rase, Adam, nije uspio, zbog neposlušnosti Bogu, podići svoju obitelj na svoju vlastitu sliku, obličje Božje; on ne samo da nije uspio dati svom potomstvu vječni život, nego je bio izgubio svoje vlastito pravo na isti, i ostavio je svom potomstvu u nasljedstvo, baštinu grijeha, slabosti, pokvarenosti, smrti. *Logos* se je bio utjelovio, postao je čovjek Krist Isus, da bi mogao biti Drugim Adamom, i zauzeti mjesto prvog Adama, kako bi mogao poništiti djelo prvog Adama, i dati njemu i njegovoj rasi (ili onolikom broju njih koji će ga prihvatiti pod božanskim uslovima), *život u izobilju* vječni život, pod njegovim povoljnim uvjetima, izgubljenima kroz neposlušnost.

Međutim, velika je pogreška nekih, pretpostaviti da je „*ovjek* Krist Isus“ bio Drugi Adam. O ne! Kao što Apostol objavljuje (1. Kor. 15:47), „Drugi je Adam Gospodin s neba“—Gospodin koji će doći s neba, i kod svog drugog dolaska preuzeti ulogu i dužnosti oca Adamovoj rasi, koje je on otkupio sa svojom dragocjenom krvlju na Kalvariji. Kupnja Adamove rase od osude Pravde bila je neophodna prije nego bi bilo moguće za našeg Gospodina Isusa da bude Životodavac ili Otac rase: i to je veliko djelo naš Gospodin sam ostvario kod svog prvog dolaska. On dolazi, ponovno, da podigne čovječanstvo procesom obnove, i dati vječni život, i sve prednosti i blagoslove izgubljene kroz prvog Adama. Međuvrijeme je posvećeno, prema Očevom programu, odabiru između otkupljenog svijeta klase čije su kvalifikacije bile predodređene—da svi trebaju biti „suobličeni liku njegova Sina.“ (Rim. 8:29) Ta je klasa različito nazvana podsvećenicima Kraljevskog Svećenstva, tijelom ili Crkvom Kristovom, i Nevjestom Kristovom, Janjetovom Ženom, i sunasljednikom s njim svih časti i blagoslova i službe njegovog Kraljevstva.

U skladu s time, djelo budućnosti, djelo Milenijskog Doba, veličanstveni cilj zbog kojeg će Mesija vladati, izražen je riječju *preporod*. Svijet je jednom bio nastao kroz oca Adama, ali nije uspio dobiti život; bio je rođen jedino za grijeh i njegovu presudu, smrt. Međutim novi Otac rase, drugi Adam, pruža sveopći preporod. Vrijeme tog preporoda, kada će postati dostupno svijetu, jasno je naznačeno riječima našeg Gospodina njegovim učenicima da će to biti Milenijsko Doba. On je rekao, „uistinu vam kažem da ćete vi koji me slijedite u preporodu, sjediti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih,“ itd. Istraživači Biblije općenito priznaju činjenicu, da Crkva, izabirana tijekom ovog Evandeoskog Doba, doživljava preporod, međutim mnogi su previdjeli činjenicu da je omogućen jedan daljnji i odvojeni preporod za svijet čovječanstva, kao cjeline: ne da će svi doživjeti potpuni preporod, nego će svi imati priliku, koja će, bude li ispravno iskorištena, voditi ka punom, potpunom preporodu.

Dobro je u vezi s time naročito primijetiti veliku razliku između preporoda Crkve i preporoda svijeta: u slučaju Crkve mnogi su bili pozvani ka preporodu ponuđenom tijekom ovog Evandeoskog doba, i nekolicina je izabrana—nekolicina doživljava potpuni preporod ka kojemu su pozvani—naime, da postanu nova stvorenja u Kristu Isusu, sudionici božanske prirode. Preporod omogućen za svijet, kao što smo već vidjeli, nije za novu prirodu, nego za restauraciju ili obnovu ljudske prirode u njoj savršenosti.

I tako je i napisano, „Tako je i pisano: Prvi čovjek Adam postade duša živa“, posljednji Adam duh, koji oživljuje. Ali nije prvo duhovno, nego tjelesno, pa onda duhovno.“ (1. Kor. 15:45-47 vidi *Diaglott*.) Uistinu naš se je Gospodin Isus u danima svog tijela uhvatio ili postao je poistovjećen sa *prvim Adamom i njegovom rasom*, kroz sjeme Abrahamovo (Hebr. 2:16), i postao je „tek malo manjim od anđela, zbog *smrtne* patnje...da bi milošću Božjom za svakoga okusio smrt.“

Međutim budući da je ostvario taj cilj on je bio podignut iz mrtvih sudionikom božanske prirode, kupac ljudske obitelji, ali ne više od nje—ne više „od zemlje, zemljani,“ nego nebeski Gospodin—Drugi Adam, *duh koji oživljuje*.

Prvi je Adam bio prvobitni „korijen“ iz kojeg je nastala cijela ljudska obitelj, i stoga je naš Gospodin Isus u tijelu, Marijin sin, sin Davidov, sin Abrahamov, bio u istom smislu izdanak ili mladica iz Adama (ali opskrbljen, kao što smo vidjeli, sa neokrnjenim životom odozgo, što ga je i dalje držalo odvojenim od grešnika). Sa svojom *žrtvom* kao *ovjeka* (u poslušnosti Očevom planu) on si nije samo osigurao uzvišenje u božansku prirodu, nego si je i kupio svu Adamovu rasu i Adamovo pravo kao oca ili „korijena“ rase. Kako je kupio Adamovo mjesto i prava, naš je Gospodin Drugi Adam. Kako je dao svoj vlastiti ljudski život za onaj od Adama, on je tako žrtvovao i mogućnosti za rasu koju je on mogao dovesti na svijet na prirodan način, za Adamovu djecu—da on može u određeno vrijeme prihvatiti one „koji budu htjeli“ od Adamove obitelji kao svoju vlastitu djecu, *preporaaju ih*, dajući im vječni život pod razumnim uvjetima. On više nije „mladica,“ iz korijena Jišaja i Davida, naš je Gospodin novi korijen, pripremljen da dadne *novi* život i održanje čovječanstvu—Adamu, Abrahamu, Davidu i svakom drugom članu ili grani od grijeha upropaštene ljudske obitelji koji će to prihvatiti pod uvjetima „Zakletvom Vešana Saveza.“

Poput *prvog* djela Gospodinovog za njegovu Crkvu ovog doba biti će njegovo djelo za cijelo čovječanstvo koje će ga prihvatiti tijekom Milenijskog Doba. Njegovo *prvo* djelo za njegovu Crkvu sada je *opravdanje* za život (ljudski život) u skladu s Bogom, u zajedništvu s Bogom: isto koje je uživao savršeni čovjek Isus, prije svog posvećenja u smrt kod krštenja; i istoga koje je uživao savršeni čovjek Adam prije nego je sagriješio—iznimka je u tome što je njihovo bilo *stvarno* dok je nama *samo ura unata* savršenost života. (Od tud izjava da smo mi „*opravdani vjerom*.“)

Naš Gospodin predstavlja sebe i njegovu Crkvu kao vinovu lozu; i daje nam dobru ilustraciju uloge *grane* i *korijena*. Adam i njegova rasa bili su izvorni loza i mladice, napadnuti od virusa grijeha, donoseći loš plod i smrt. Naš je Gospodin Isus postao novom mladicom, i bio je pricijepljen u Adamsku lozu, i donio drugačiju vrstu ploda. Posebnost vinove loze je u tome što njene *mladice* moraju biti zakopane i onda postanu *korijenjem*. Tako je naš Gospodin, mladica pricijepljena na Adamsku vrstu, bio pokopan, prestao je biti *granom* i postao je *korijenom*. Njegova Crkva tijekom ovog doba ima uloga „mladica“ u njemu, i slično tome ima svoj „plod za *posve enje*“ (Rim. 6:22) novi život koji je izvučen iz njega. Međutim od svih se mladica ovog doba zahtijevalo ne samo da „donose mnogo ploda“ kao grane, kao što je on činio, nego da na koncu kao i on budu pokopani i da s njim postanu dijelovima *korijena* koji će tijekom Milenijskog doba oživjeti i podržati *preporo enu* ljudsku rasu.

Pali korijen, Adam (sa prvom Evom, njegovom pomoćnicom), izrodio je ljudsku obitelj u ropstvo grijehu i smrti; Drugi Adam, Krist (sa svojom Nevjestom i pomoćnicom) budući je kupio prava prvog isto tako kao i njega i njegove rase, biti će spreman preporoditi sve voljne i poslušne. To je nazvano „obnovom“ (Djela 3:19-23)— vraćanje natrag dostojnima zemaljske prednosti i blagoslove koji su bili izgubljeni u prvom Adamu, kako bi, kao Gospodinova loza, obnovljeni ljudski rod mogao donositi mnogo ploda Bogu na hvalu. Međutim valja zapaziti da je prednost postajanja „korijenom“ ograničena na Krista, Glavu i tijelo, „po predznanju Boga Oca, posvećenjem Duha izabranima da budu poslušni te pošćropljeni krvlju Isusa Krista“ tijekom ovog Evanđeoskog doba. (1. Pet. 1:2) David i drugi dostojnici prošlosti (koji su umrli prije nego je „grana“ bila pokopana i postala „korijenom“) nikada ne mogu postati dijelovima korijena; niti će to vjerni Milenijskog doba. Međutim, svi će biti *zadovoljni*, kada dostignu *sli nost* njemu, bilo to zemaljsku ili nebesku.

Čovječanstvo će imati prednost postići sličnost njemu kao savršenom *ovjeku* Kristu Isusu, svetoj „mladici,“ dok će Crkva, njegova „nevjesta,“ njegovo „tijelo,“ njegovi vjerni podsvećenici, koji sada nadopunjuju ono što preostaje patnjama Kristovim i koji su „zasađeni u sličnost smrti njegove,“ nositi njegovo nebesko obličje. (1. Kor. 15:48,49; Hebr. 11:39,40)

„Otac Vje ni“

„I nadjenut će mu ime: Prekrasni, Savjetnik, Moćni Bog, Otac vječni, Knez mira.“ (Iza. 9:6)

Mi smo već primijetili ispravnost titule „Moćni Bog“ koja je bila primijenjena na našeg Gospodina Isusa; i malo će ih osporiti da je on zaista Prekrasan od cijele obitelji Nebeskog Oca; nitko neće osporiti da je on veliki Savjetnik ili Učitelj; ili da je premda njegovo Kraljevstvo ima biti uvedeno sa vremenom nevolje i nemira s obzirom na smrt sadašnjih zlih institucija, naš je Gospodin ipak Knez Mira—koji će ustanoviti siguran i trajan mir na ispravnom temelju—pravednosti—usklađenosti sa božanskim karakterom i planom. Sada dolazimo do razmatranja titule, „Otac vječni,“ i utvrđujemo da je jednako prikladna i smisljena kao i druge.

To ne proturječi, kao što su neki pretpostavili, mnoštvu biblijskih tekstova koji objavljuju za Jehovu da je Otac vječni—„Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista,“ kao što Petar kaže. (1. Pet. 1:3) Baš naprotiv Sveto Pismo jasno pokazuje poseban smisao na koji će ta titula biti primijenjena na našeg Gospodina kod njegovog drugog dolaska—da će on biti Otac preporođene ljudske rase tijekom Milenija. Zaista, ta je titula samo ekvivalent onima koje smo upravo razmotrili—novi „Gospodin“ Davidu i čovječanstvu, novi „Korijen,“ Drugi Adam, samo označavaju Oca Vječnog—Oca koji daje vječni život.

Budući da je naš Gospodin kupio svijet čovječanstva po cijenu svog vlastitog života, i budući da je kroz tu kupnju on postao

njegovim Gospodinom, njegovim Obnoviteljem, njegovim Životodavcem, i budući da je središnja misao riječi *otac životodavac*, naš Gospodin nije mogao uzeti prikladnije ime ili titulu nego „Otac Vječni“ da predstavi svoj odnos prema svijetu koji će biti preporođen—ponovno rođen iz mrtvih kroz proces obnove, uskrsnuća. Život će svijetu doći izravno od Gospodina Isusa, koji ga je, kao što ćemo za kratkim vidjeti, božanskom pripremom *kupio* i platio Pravdi punu cijenu za njega. Ipak, obnovljeni će svijet, nakon što proces uskrsnuća bude bio dovršen, priznati Jehovu kao veliki prvobitni izvor života i blagoslova, autora velikog plana spasenja kojeg je izvršio naš Gospodin Isus—kao Veličanstvenog Oca i Gospodara Svega. (1. Kor. 15:24-28; 3:23; Mat. 19:28)

U potpunom skladu sa onim što smo upravo vidjeli proročanska je izjava koja je stoljećima zbnunjivala mudre i nemudre, učenjake i komentatore isto tako kao i istraživače; naime:

**Mjesto otaca tvojih bit e ti sinovi; postavljajš
ih knezovima po svoj zemlji
—Ps. 45:16—**

Patrijarsi i proroci, i posebno takvi koji su bili u rodoslovnoj liniji našeg Gospodina, kroz njegovu majku Mariju, bili su dugo počašćeni sa titulom „očevi,“ preci Mesije; baš kao što tekstovi koji su prethodno bili citirani objavljuju za Davida da je korijen iz kojega će izniknuti Mesija, pravedni Izdanak; i da Mesija treba biti Davidov sin. Međutim to će sve biti promijenjeno, kada će Crkva, tijelo Kristovo, biti potpuna, i pridružiti se Isusu Glavi u slavi, i kada Vječni Otac čovječanstva počne preporod svijeta. Tada će oni koji su prethodno bili očevi biti djecom. Abraham, Izak, Jakov, David—nijedan od njih nije imao *život*, u pravom smislu te riječi: oni su svi bili pripadnici na smrt osuđene rase. I kada je Isus bio preuzeo našu ljudsku prirodu, i postao poistovjećen sa sjemenom

Abrahamovim i Davidovim, i ostvario djelo otkupljenja, on ga nije primijenio samo na svijet općenito, nego isto tako i na te, svoje pretke po tijelu. On je kupio sve, i nitko ne može dobiti *život* (potpun, savršen, vječan) izuzev kroz njega. „Tko vjeruje u Sina, ima vječni život; a tko neće da vjeruje u Sina, neće vidjeti života.“ (Ivan 3:36) Stoga, Abraham, Izak i Jakov i David i svi proroci, i sav preostali svijet, moraju primiti budući i vječni život od Krista, ili ne uopće; bez njega je samo osuda. Stoga je istina, da kada oni budu bili u Božje određeno vrijeme probuđeni iz mrtvih, da će to biti preko velikog Životodavca, Isusa, koji će tako biti njihov Otac ili Životodavac.

S tim u vezi također je dobro primijetiti da Sveto Pismo jasno ukazuje na Nebeskog Oca kao na onoga koji prouzročuje začće u preporodu Crkve, Kristove Nevjeste. Kao dokaz toga, zapazite Biblijske izjave o tom predmetu. Apostol Petar objavljuje, „Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, ...*nas ponovo rodi* [zače].“ (1. Pet. 1:3) Apostol Ivan također objavljuje da smo mi „*za eti od Boga*.“ (1. Ivan. 5:18) Apostol Pavao također objavljuje, „ali mi imamo samo jednoga *Boga, Oca*.“ (1. Kor. 8:6) On je poslao svog duha u naša srca, s kojim smo mi u stanju *zazivati ga*, „Abba, Oče.“ (Rim. 8:15) Naš Gospodin Isus je posvjedočio o tome, govoreći, nakon svog uskrsnuća, „Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, Bogu svojemu i Bogu vašemu.“ (Ivan 20:17) Ivanovo Evanđelje svjedoči o istome, govoreći, „A svima, koji ga primiše, dade vlast, da budu djeca Božja“ i svjedoči o takvima da su bili rođeni [začeti] ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego—od Boga.“ (Ivan 1:12,13) Apostol Jakov objavljuje o Ocu svjetlila da „*nas porodi* [zače] riječju Istine da budemo prvina neka njegovih stvorova.“ (Jakov 1:18)

Zaista, sve što se tiče Crkve ukazuje na to da vjerni ovog Evanđeoskog doba nisu Kristova djeca, nego djeca njegovog Oca, začeti Očevim duhom i za Očevu prirodu, i namijenjeni da budu

„baštinici Božji, a *subaštinici* Kristovi, kada doista s njime zajedno trpimo, da se zajedno s njime i proslavimo.“ (Rim. 8:17)

Baš naprotiv, specifično je i opetovano bilo ukazano da je naš odnos sa našim Gospodinom Isusom onaj braće, a ne sinova. Govoreći o Crkvi Apostol kaže, „Zato se on i ne stidi zvati ih braćom,“ kao što je bilo proročanski navedeno; „Braći ću svojoj naviještati ime tvoje, hvalit ću te usred zbora“; i nadalje, „Evo, ja i djeca [Božja] koju mi Bog daje.“ To su „mnogi sinovi“ koje Otac dovodi u slavu, pod vodstvom Kapetana njihovog Spasenja, Krista Isusa, i što se tiče te Crkve, nadalje je bilo navedeno da je naš Gospodin Isus, u svom uskrsnuću, bio „prvorođenac među mnogom *braćom*.“ (Rim. 8:29; Hebr. 2:10-13)

To veliko djelo davanja života svijetu općenito odgođeno je sve dok Tijelo Životodavca ne bude bilo potpuno, sve dok „braća,“ sa njihovim Gospodinom i Otkupiteljem, neće biti primljeni kao sinovi u slavu, i ući u djelo obnove. Čak i u slučaju onih iz svijeta (drevni dostojnici), čija je vjera i lojalnost božanskoj volji već bila ispitana i dokazana, neće biti davanja života sve dok tijelo većeg Mojsija u prototipu (Crkva) ne bude bilo u potpunosti dovršeno (Djela 3:22,23) kao što je napisano, „da ne prime bez nas [pobjednika Evandeoskog Doba, Pomazanikovo tijelo] savršenstva“—ne naslijede zemaljska dobra koja su im bila obećana. (Hebr. 11:39,40)

Sa tog stajališta otkupljenja koje je u Kristu Isusu, i s obzirom na autoritet ili gospodstvo nad zemljom koje je Adam izgubio i što je Krist otkupio, kupio svojom dragocjenom krvlju, mi vidimo Kristovu titulu Životodavca i Oca svih iz Adamove rase koji će prihvatiti blagoslove obnove pod uslovima Novog Saveza, i jedino sa tog stajališta mi možemo vidjeti kako naš Gospodin Isus može biti i Korijen i Potomak Davidov, i Davidov Sin i Davidov Otac, Davidov Gospodin.

S tim u vezi moglo bi biti ispravno pitati, Kako je Crkva ovog Evanđeoskog Doba, dio svijeta, „djeca gnjeva kao i drugi“ (Efež. 2:3) i koja treba iskusiti jednako oproštenja grijeha kroz zaslugu velikog pomirenja kao i drugi, u bilo kojem ispravnom smislu, odvojena i različita od svijeta, tako da oni mogu biti nazvani „sinovima Božjim,“ dok bi svijet trebao biti nazvan sinovima Životodavca, Krista?

Razlika leži u činjenici da Gospodin Isus nije samo kupio svijetu njegova ljudska prava na život, nego da će poslušni od čovječanstva imati taj *kupljeni život vra en* preko njega, kroz postupan proces Milenijskog doba. Crkva, naprotiv, ne prima *obnovu* ljudskog života koju je njen Gospodin kupio za nju. Obnovljeni je život samo bio *ura unat* vjernicima ovog Evanđeoskog doba, tako što su bili opravdani (ili učinjeni savršenima, obnovljeni kao ljudska bića) *vjerom*—ne u stvarnosti. I ta po vjeri uračunata savršenost bila je iz specifičnog razloga: naime, da takvi mogu *žrtvovati* uračunati ili pripisani ljudski život i njegova prava i prednosti u božanskoj službi, i primiti u *zamjenu* za to nadu sudjelovanja u *božanskoj prirodi*.

Po Adamu je bio izgubljen zemaljski život i zemaljski blagoslovi, i isti a ništa drugo je bilo otkupljeno za ljude po našem Gospodinu, i te će a nikakve druge on na koncu darovati tijekom vremena obnove. Međutim Crkva, tijelo, Nevjesta Kristova, je najprije bila pozvana iz čovječanstva, klasa posebno „izabranih,“ bila je pozvana „*nebeskim* pozivom,“ „uzvišenim pozivom,“—da bude sunasljednikom Isusa Krista, njenog Gospodina i Otkupitelja. Kao što je Isus prinio svoju savršenu žrtvu, „čovjeka Isusa Krista,“ i bio nagrađen sa božanskom prirodom, tako je i vjernicima ovog Evanđeoskog doba dozvoljeno da prinesu sebe nesavršene (opravdane ili smatrane savršenima kroz zaslugu dragocjene krvi Isusove) na Božji žrtvenik; i čineći to bili začeti od duha da budu „nova stvorenja,“ „sinovi Najvišega,“ prihvaćeni kao Kristova braća—članovi „kraljevskog svećenstva“ kojemu je on Prvosvećenik.

Ti su privučeni od Oca, ne privučeni od Sina, kao što će biti slučaj sa svijetom tijekom Milenija. (Usporedi Ivan 6:44 i 12:32) Te koje Otac privlači Kristu on, kao stariji brat, prima kao „braću,“ i pomaže im slijediti ga na uskom putu samopožrtvovnosti, sve do smrti. Oni tako postaju mrtvi s njim, i smatra ih se sužrtvovateljima s njim, i tako će isto biti računati dostojnima biti sunasljednicima s njim u Kraljevstvu i djelu a koje je blagosloviti svijet i dati vječni život onolikom broju koliko ih to primi. Oni, jasno nam je bilo rečeno, „dopunjuju ono što nedostaje Kristovim mukama“—da „trpe, jer će s njim kraljevati.“ (Kol. 1:24; 2. Tim. 2:12) Stoga je položaj Crkve naročito drugačiji od onoga svijeta općenito, baš kao što je njihov poziv uzvišeni poziv, nebeski poziv, i čak kao što će njihova nagrada biti božanska priroda. (2. Pet. 1:4)

To je velika „tajna“ koja je, kao što Apostol objavljuje, ključ, bez kojega je nemoguće razumjeti obećanja i proročanstva božanske Riječi. (Kol. 1:26) Nebeski je Otac u sebi bio zamislio stvaranje ljudske rase, malo niže od anđela, od zemlje zemaljske, i prilagođene zemlji u njenom Rajskom stanju: ali on je također bio predvidio rezultat pada, i njegovu priliku za očitovanje božanske pravde, božanske ljubavi, božanske mudrosti i božanske moći. Kao što je unaprijed bio učinio pripremu da Njegovom Jedinorođenom Sinu, *Logosu*, bude dana prilika da dokaže svoju vjernost Ocu i načelima pravednosti, postajući Čovjekovim Otkupiteljem i tako nasljednikom svih bogatstava božanske milosti, i glavom nad svime, odmah do Oca, kako bi on u svemu imao prvenstvo, tako je on isto bio osmislio da prije nego što svijet čovječanstva općenito ne bude bio uzdignut od njihovog Otkupitelja, napravi odabir, prema karakteru i u skladu sa vjernosti, „malog stada,“ da budu sunasljednicima sa Jedinorođenim, i njegovim suradnicima u Kraljevstvu, daleko iznad anđela, poglavarstava i vlasti, i svakog imena koje je imenovano.

U skladu s time, apostol objavljuje, da smo mi „izabrani po predznanju Boga Oca, posvećenjem Duha.“ (1. Pet. 1:2) Apostol Pavao potvrđuje tu misao, govoreći, „Jer koje predvidje, te i *predodredi da budu suobli eni slici Sina* njegova te da on bude prvorođenac među mnogom braćom.“ On je nadalje želio da oči našeg razumijevanja budu prosvijetljene, tako da mi možemo „upoznati koje li nade u pozivu njegovu, koje li bogate slave u baštini njegovoj među svetima i koje li prekomjerne veličine u moći njegovoj prema nama koji vjerujemo.“ On objavljuje da je nama to milosrđe bilo iskazano bez zasluge s naše strane; Bog, „bogat milosrđem, zbog velike ljubavi kojom nas uzljubi, nas koji bijasmo mrtvi zbog prijestupa, *oživi zajedno s Kristom*—milošću ste spašeni!—te nas zajedno s njim uskrisi i posadi na nebesima u Kristu Isusu: da u dobrohotnosti prema nama u Kristu Isusu pokaže budućim vjekovima preobilno bogatstvo milosti svoje... Njegovo smo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja Bog unaprijed pripravi da u njima živimo.“ (Efež. 1:17-19; 2:4-10)

DAJ SNAGU, BLAGOSLOVLJENI SPASITELJU

„Mi te ne tražimo Gospodine plamene jezike,
ili za mističnu moć iscijeljenja;
Nego snagu da objavljujemo tvoje Evanđelje,
balzam za rane koje je napravio grijeh.

„Dahni na nas, Gospodine; tvoj sjaj izlij
Na sva čudesa stranice
Gdje skriveno leži nebesko znanje
Da blagoslovi naše mlade i vodi naše ostarjele.

„Podaj vještinu kako bi mogli pratiti svaku svetu temu,
Sa ljubaznim glasom i užarenim jezikom,
Kao kada su se na tvoje riječi milosti
Zapanjena mnoštva razdragano oslanjala.

„Daj vjeru koja gazi olujnu dubinu
Ako mi tvoj glas zapovijedi da dođem;
I revnost da se mogu penjati uzbrdo,
Da tražim i dovedem zalutalog kući.

„Daj snagu, blagoslovljeni Spasitelju, u tvojoj moći;
Prosvijetli naša srca i mi ćemo
Preobraženi u tvoj sjajni lik,
Poučavati, i ljubiti, i živjeti poput tebe.“